

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/208/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116230316
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5116230316.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v sporovej právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom č. p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom: SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom J. X, XXX XX K., proti žalovanému: UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Krasovského 15, 851 01 Bratislava, IČO: 00 653 501, o zaplatenie 756,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/294/2016-110 zo dňa 10. apríla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/294/2016-110 zo dňa 10. apríla 2018 z r u š u j e a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) žalobu zamietol. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že vzhľadom na medzinárodný prvok v konaní, kedy žalobca je právnickou osobou, so sídlom na území Českej republiky, sa osobitne zaoberal otázkou právomoci a rozhodného práva. Právomoc súdov Slovenskej republiky na konanie a rozhodnutie prejednávanej veci bola daná na základe čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podľa ktorého, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu. Ako rozhodné právo určil súd právo slovenské, a to v súlade s čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím 2), podľa ktorého pokiaľ nie je v tomto nariadení ustanovené inak, spravuje sa mimozmluvný záväzok vyplývajúci z civilného deliktu právnym poriadkom krajiny, na území ktorej vznikla škoda bez ohľadu na to, na území ktorej krajiny došlo ku skutočnosti, ktorá spôsobila škodu a bez ohľadu na to, na území ktorej krajiny alebo krajiny nastali nepriame následky takejto skutočnosti.

3. Podľa § 4 ods. 1 a 2 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, § 11 ods. 7, 8 Zákona č. 381/2001 Z.z., § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Občiansky zákonník) okresný súd žalobu zamietol. Predmetom konania v prejednávanej veci bol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 756,- Eur s príslušenstvom. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobca vo vzťahu k uplatnenému nároku, ktorý žalovaný pohľadávku nadobudol postúpením od poškodeného K. S., preukazoval predloženou písomnou Zmluvou

o postúpení pohľadávky zo dňa 08.03.2016 (č.l. 14 spisu), predmetom ktorej bolo postúpenie peňažnej pohľadávky postupcu K. S. voči žalovanému z titulu jeho nároku voči žalovanému podľa § 4 Zákona č. 381/2001 Zb. predstavujúceho nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou č. 3008864414 zo dňa 15.12.2014 na vozidle Chevrolet Captiva, evidenčné číslo ZA881FU, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s pohľadávkou súvisiacimi.

4. Hmotno-právnym základom uplatneného nároku na zaplatenie sumy 756,- Eur s príslušenstvom bol nárok poškodeného K. S. na náhradu škody voči žalovanému ako poisťovateľovi z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upraveného Zákonom č. 381/2001 Z.z. Priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi, a teda pasívna legitimácia žalovaného vyplýva z § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. V konaní nebola sporná povinnosť žalovaného v súlade so Zákonom č. 381/2001 Z.z. uhradiť za podmienok vyplývajúcich z tohto zákona náhradu škody poškodenému K. S., ktorá vznikla poškodenému v príčinnej súvislosti s poškodením jeho motorového vozidla značky Chevrolet Captiva, evidenčné číslo ZA881FU dňa 15.12.2014 v dôsledku škodovej udalosti (dopravnej nehody) spôsobenej prevádzkou motorového vozidla Hyundai SantaFe, evidenčné číslo PU932BD, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného.

5. V konaní rovnako nebolo sporné a uvedené, čo vyplýva aj z judikatúry súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, že súčasťou nároku poškodeného na náhradu škody, ktorý si v súlade so Zákonom č. 381/2001 Z.z. uplatňuje priamo proti poisťovateľovi škodcu, môžu byť aj uplatnené preukázané nároky na náhradu nákladov, ktoré poškodený vynaložil na prenájom náhradného motorového vozidla po dobu, po ktorú v dôsledku škodovej udalosti nemohol využívať svoje poškodené motorové vozidlo. Škoda v tomto prípade sa odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného používať havarované vozidlo počas doby opravy a spočíva v znížení majetkového stavu poškodeného, ktorý vynaložil vyššie náklady na vypožičanie náhradného vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať po určitú dobu v dôsledku poškodenia. Majetkový stav poškodeného sa znižuje tým, že poškodený náklady na prenájom náhradného vozidla vynaloží a škoda tak vzniká zaplatením nákladov na požičané náhradné vozidlo.

6. Žalobca v prejednávanej veci poukazoval na uzatvorené zmluvy o nájme náhradného vozidla medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným ako nájomcom (Zmluva o nájme č. 129 zo dňa 15.12.2014, č.l. 8 spisu a Zmluva o nájme č. 129b zo dňa 01.01.2015, č.l. 9 spisu) a na ich základe prenajímateľom vystavené faktúry č. 20140200 za prenájom náhradného vozidla podľa Zmluvy o nájme č. 129 za obdobie od 15.12.2014 do 31.12.2014 v sume 1.071 Eur (č.l. 10 spisu) a faktúru č. 20150022 za prenájom náhradného vozidla podľa Zmluvy o nájme č. 129b za obdobie od 01.01.2015 do 30.01.2015 v sume 2.268 Eur (č.l. 11 spisu). Žalobca v konaní nepredložil doklad o tom, že by poškodený K. S. vystavené faktúry za prenájom náhradného vozidla uhradil. Poškodený K. S. vo výpovedi na pojednávaní dňa 10.04.2018 výslovne uviedol, že za požičanie náhradného vozidla spoločnosti SETCAR nič neplatil a neboli dohodnutí tak, že on má platiť faktúru za auto, nakoľko išlo o náhradné vozidlo počas opravy. Okresný súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by K. S. v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) zo dňa 15.12.2014, ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Hyundai SantaFe, evidenčné číslo PU932BD, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného, vznikla škoda v dôsledku vynaloženia (zaplatenia) nákladov za prenájom náhradného vozidla po dobu opravy poškodeného motorového vozidla poškodeného K. S.. Nemožno tak konštatovať, že by na strane poškodeného vznikla škoda spočívajúca v znížení jeho majetkového stavu v dôsledku skutočného vynaloženia tvrdených nákladov za prenájom náhradného vozidla. Následne, tvrdená pohľadávka poškodeného K. S. voči žalovanému nemohla byť ani predmetom postúpenia na základe uzatvorenej Zmluvy o postúpení pohľadávky z 08.03.2016.

7. Okresný súd konštatoval, že žalobca nepreukázal naplnenie jedného z predpokladov uplatneného nároku na náhradu škody poškodeného K. S. voči žalovanému, a to vznik tvrdenej škody na strane poškodeného, v dôsledku čoho okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Podľa § 365 ods. 1 CSP písm. f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobou

zo dňa 25.11.2016 sa voči žalovanému domáhal zaplata sumy 756,- Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 756,- Eur od 25.06.2015 do zaplata, ako aj trov konania titulom náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, ktoré vznikli práve v dôsledku poistnej udalosti č. 3008864414 zo dňa 15.12.2014. Fakturovaná suma za prenájom náhradného vozidla predstavuje sumu 3.339,- Eur, ktorú žalovaný neoprávnene krátil, a tým poškodenému, resp. žalobcovi nepreplatil vzniknuté nájomné v rozsahu, na aký má nárok. Oznámením o výške poistného plnenia zo dňa 09.06.2015, žalovaný oznámil poškodenému šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú dobu prenájmu a poistné plnenie neoprávnene krátil o sumu 756,- Eur, t.j. žalovaná istina, čím priznal náklady vo výške 2.583,- Eur, ktoré následne aj poukázal na bankový účet žalobcu. Okresný súd mal v predmetnom konaní za preukázané, že poškodený si prenajal vozidlo od žalobcu. V konaní nebola sporná povinnosť žalovaného v súlade so zákonom č. 381/2001 Z.z. uhradiť poškodenému účelné náklady na nájom náhradného vozidla, ktoré mu vznikli v dôsledku predmetnej škodovej udalosti a ani samotná výška denného nájomného. Z bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.03.2016 vyplýva, že vzájomné nároky žalobcu a poškodeného sa podpisom zmluvy započítavajú. Ide pritom o odplatné postúpenie pohľadávky, pri ktorom došlo súčasne k úhrade vystavenej faktúry za nájom. Uvedené má význam, čo sa týka určenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným, nespôsobuje zánik povinnosti žalovaného, nakoľko zo strany žalobcu došlo k úhrade odplaty za postúpenie pohľadávky a súčasne zo strany poškodeného k uhradeniu faktúry. V danom smere tak došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu tým, že poskytol poškodenému náhradné vozidlo a zo strany žalovaného (poisťovne škodcu) nedošlo v zmysle ust. Občianskeho zákonníka a zákona o PZP k úhrade nájomného v plnom rozsahu (náhrade škody). Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia o neexistencii predmetnej pohľadávky a o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky považoval za neopodstatnené. Žalobca v tomto konaní požaduje žalovaným nepriznané poistné plnenie ako náhradu nákladov za nájom náhradného vozidla, o ktorú sa v dôsledku postúpenia pohľadávky znížil žalobcov majetok. Poukázal na rozhodovaciu prax všeobecných súdov napr. „na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza sp.zn. 11C/152/2016 zo dňa 01.08.2017 alebo na rozhodnutie Okresného súdu Martin sp.zn. 17Cb/33/2017 zo dňa 30.11.2017, v ktorých je priznávaný nárok žalobcovi na náhradu nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla v plnom rozsahu. V zmysle právoplatného rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2016 zo dňa 23.06.2017 pokiaľ ide o existenciu samotnej škody je potrebné dať za pravdu žalobcovi, že je nutné vychádzať zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvoril poškodený ako postupca so žalobcom ako postupníkom, ktorý bol zároveň prenajímateľom náhradného vozidla. Predmetnou zmluvou došlo k postúpeniu pohľadávky a súčasne vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom. Z uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok je zrejmé, že vzájomné pohľadávky u právneho predchodcu žalobcu a súčasného žalobcu boli vysporiadané a teda nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nároky na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom zmluvy o postúpení pohľadávky započítavajú. Je teda zrejmé, že žalobca v zmysle tejto zmluvy mal povinnosť poškodenému uhradiť odplatu za postúpenú pohľadávku a poškodený mal žalobcovi zaplatiť nájomné, pričom žalobca odplatu zaplatil, o to sa jeho majetok zmenšil a nárok na nájomné uplatňuje v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávky vo vlastnom mene v tomto konaní.“

9. V odvolaní odvolateľ uviedol, že poškodený riadne uzavrel so žalobcom zmluvu o nájme, na základe ktorých boli po ukončení nájmu vystavené jednotlivé faktúry za nájom. Poškodený „všetky dokumenty, teda: zmluvu o nájme č. 129 zo dňa 15.12.2014, zmluvu o nájme č. 129 b) zo dňa 01.01.2015, dodatok č. 1 k zmluve o nájme č. 129 zo dňa 15.12.2014, dodatok č. 1 k zmluve o nájme č. 129 b) zo dňa 01.01.2015, faktúru č. 20140200, faktúru 20150022, účelovosť zo dňa 18.02.2015, zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 08.03.2016, ako aj oznámenie o postúpení pohľadávky vlastnoručne podpísal, čo sám poškodený pri svojom výsluchu dňa 10.04.2018 potvrdil a uviedol, že sa jedná o jeho podpisy a teda že tieto dokumenty sám podpisoval. Je teda zrejmé, že medzi žalobcom a poškodeným vznikol zmluvný vzťah na prenájom motorového vozidla, ktoré si poškodený ako sám uviedol v účelovosti zo dňa 18.02.2015 a následne na pojednávaní dňa 10.04.2018 zapožičal ako náhradné vozidlo počas opravy jeho poškodeného vozidla. Z uvedeného vyplýva, že poškodenému vznikla povinnosť uhradiť žalobcovi vystavené faktúry za prenájom náhradného vozidla, ktoré poškodený prevzal a ich prevzatie potvrdil vlastnoručným podpisom, ktorý uznal za svoj aj na pojednávaní dňa 10.04.2018.“ Následne na základe týchto skutočností uzatvoril poškodený so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú taktiež vlastnoručne podpísal a ktorej podpis opäť uznal ako svoj na

pojednávani dňa 10.04.2018. Rovnako tak potvrdil svoj podpis na Oznámení o postúpení pohľadávky, v ktorom žalovanému oznamuje, že pohľadávku postúpil žalobcovi a plnenie v rozsahu uplatňovaného nároku bolo v zmysle vyššie uvedeného právneho úkonu realizované v prospech žalobcu. „Poškodený a ani sám žalovaný nevzniesli v danom smere žiadnu námietku. Právne úkony je nutné vykladať podľa obsahu a účelu, za ktorým boli tieto uzatvárané. Podľa úvahy súdu by potom všetky škodové udalosti, na základe ktorých má poškodený plniť za navrátenie do predošlého stavu a pod., ktoré si sám v dôsledku tejto udalosti objednal s tým, že mu to bude nahradené ako skutočná škoda zodpovednostným subjektom t.j. poisťovňou, by boli neplatnými právnymi úkonmi, s čím sa nestotožňujeme, tak ako aj všeobecné súdy a aj súdy vyššej inštancie vo svojej rozsiahlej rozhodovacej praxi. Samotná skutočnosť ako predmetný zmluvný vzťah s odstupom času 3 rokov vníma samotný poškodený, ktorý bol v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej vinníkom najviac postihnutý a teda, že reálne za prenájom vozidla fyzicky neplatil rovnako ako reálne fyzicky neplatil za opravu svojho vozidla, kedy na základe platných právnych úkonov a skutočného právneho nároku poškodeného na náhradu škody, uhrádzala tieto nároky priamo zhotoviteľovi resp. prenajímateľovi poisťovňa vinníka t.j. žalovaný, nemožno vyhodnocovať tak, ako to vyhodnotil súd prvého stupňa, a teda že by škoda nevznikla.“ Uvedené potvrdzuje aj samotné oznámenie o výške poistného plnenia, v zmysle ktorého žalovaný poskytol žalobcovi čiastočné plnenie. Keby išlo o neexistujúcu pohľadávku, k uvedenému by nikdy nedošlo. Okrem toho skutočnosť, že zo strany poškodeného nedošlo k prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu, neznamená, že poškodený faktúru za nájom neuhradil. Práve započítaním dvoch pohľadávok na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, t.j. nároku žalobcu na úhradu faktúry a nároku poškodeného na refundáciu nájmu ako náhrady nákladov spôsobených škodovou udalosťou došlo k tomu, že žalobca vstúpil do postavenia poškodeného. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR publikovaného pod sp. zn. R 14/2005, pokiaľ dlžník neuhradí dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na jej náhradu z titulu zodpovednosti tretej osoby za škodu, nakoľko škoda mu zatiaľ nevznikla. Poukázal na skutočnosť, že osoba, ktorá si daný nárok uplatňuje v súdnom konaní, je žalobca (veriteľ) a nie poškodený (dlžník). Tu treba rozlišovať nárok žalobcu voči poškodenému na zaplatenie nájomného a nárok poškodeného voči žalovanému na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti. Poškodený má nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu. Dlžníkom poškodeného je v tomto prípade práve žalovaný, avšak tento nárok podľa platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky je oprávnený uplatniť žalobca namiesto poškodeného. Postúpením pohľadávky došlo k vysporiadaniu nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným, avšak v danom prípade nedošlo aj k vysporiadaniu nárokov medzi žalobcom ako právnym nástupcom poškodeného a žalovaným, ktorý neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie. „Podľa § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Z uvedeného vyplýva, že predmetné ustanovenie zakladá priamy nárok poškodeného na náhradu škody voči poisťovní škodcu. Súčasne v zmysle metodického usmernenia členov SKP č. 17/2002 škodou hradenou z povinného zmluvného poistenia sú aj náklady na nájom náhradného vozidla prenájatého v dôsledku vzniku škodovej udalosti. Je preto nepochybné, že došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu a to o sumu 756,-€, keďže žalovaný odmietol preplatiť v tejto časti účelne vynaložené náklady na prenájom náhradného vozidla.“

10. V odvolaní žalobca uviedol, že nie je možné hľadiť na skutočnosť vzniku škody tak formalisticky, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k faktickému prevodu finančných prostriedkov žalobcovi, t.j. prenajímateľovi, nakoľko k úhrade už došlo započítaním, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Okresný súd na podklade dôkazov vykonaných v konaní, mal dostatočne preukázanú oprávnenosť výšky uplatňovanej istiny, ako aj oprávnenosť samotných nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je podľa žalobcu daný odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel, alternatívne žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý mal zato, že okresný súd rozhodol správne a rozsudok dostatočne odôvodnil. Podľa žalovaného žalobcovi škoda v žiadnej podobe nevznikla. Žalobca v odvolaní uvádzal na str. 2 „v danom smere tak došlo k úbytku v majetkovej sfére

žalobcu tým, že poskytol poškodenému náhradné vozidlo a zo strany žalovaného (poisťovne škodcu) nedošlo v zmysle ust. Občianskeho zákonníka a zákona o PZP k úhrade nájomnom v plnom rozsahu (náhrade škody)." S uvedeným názorom nesúhlasíme a máme za to, že vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca za nájom vozidla nevykonával žiadnu úhradu, nemohla žalobcovi vzniknúť ani škoda. Čo sa týka rozhodnutí okresných súdov, na ktoré odkazuje žalobca, žalovaný uvádza, že tieto sú záväzné len inter partes a nemajú žiadny vplyv na toto konanie. Žalovaný má za to, že postupovanie a započítavanie pohľadávok, tak ako sa stalo v tomto prípade, nie je možné (vzhľadom k tomu, že pohľadávky nevznikli) a je v rozpore s dobrými mravmi." Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

12. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že pokiaľ ide o uplatnený nárok, na tomto v celom rozsahu trval a pridržoval sa písomných podaní a vyjadrení realizovaných v priebehu konania. Náhrada škody (nákladov vynaložených na nájom náhradného vozidla) má plniť reparačnú funkciu a má zaistiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nakoľko poškodený bol v dôsledku škodovej udalosti fakticky obmedzený v užívaní vlastného vozidla, a preto k nahradeniu zaužívaného sociálneho komfortu vynaložil prostriedky, ktoré by inak nemal. Tvrdenia žalovaného uvedené v jeho vyjadrení zo dňa 07.09.2018 tak považoval za neopodstatnené a zjavne účelové. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, vzniku škody, či neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky považoval za neopodstatnené a účelové. „Takéto postúpenie pohľadávky podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu ani dobrým mravom. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak v obdobných prípadoch považovaná za platne uzatvorenú. V danom smere sa stotožňujeme s názorom zachyteným v rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/32/2018 zo dňa 03.05.2018, podľa ktorého žalobca v konaní preukázal, že škoda v uplatnenom rozsahu poškodenému reálne vznikla, a to na základe dohody o započítaní podľa čl. 5 zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa tejto dohody zanikli vzájomné pohľadávky zmluvných strán tejto dohody, konkrétne pohľadávka poškodeného voči žalobcovi podľa čl. 4 zmluvy o postúpení pohľadávok (t.j. odplata za postúpenie pohľadávky) a pohľadávka žalobcu voči poškodenému z titulu nájomného zo zmluvy o nájme. Rovnako aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cob/2/2018, námietku žalovaného ohľadne absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky neakceptoval. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne aj k úhrade predmetnej faktúry za nájom tak nespôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.“ V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Keďže žalovaný nenahradil vzniknutú škodu v uplatnenom rozsahu, žalobca sa namiesto poškodeného v tomto konaní domáha preplatenia plnej výšky nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného ohľadom záväznosti uvádzaných rozhodnutí súdov. „Hoci tieto rozhodnutia nie sú všeobecne záväzné, predstavujú zaužívanú rozhodovaciu prax súdov vo veciach skutkovo totožných alebo obdobných s prejednávaným prípadom, a preto je potrebné dané rozhodnutia v záujme zachovania právnej istoty akceptovať aj v tomto prípade.“

13. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný už nevyjadril.

14. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania podľa § 379 písm. a), § 380 ods. 1 CSP a rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3:0.

15. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

16. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

17. Ohľadom právneho posúdenia veci krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny

právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu krajský súd uvádza, že žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom v kontexte jeho záveru o neexistencii predmetnej pohľadávky. Hmotno-právnym základom uplatneného nároku na zaplatenie sumy 756,- Eur s príslušenstvom bol nárok poškodeného K. S. na náhradu škody voči žalovanému ako poisťovateľovi z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upraveného Zákonom č. 381/2001 Z.z. Priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi, a teda pasívna legitímácia žalovaného vyplýva z § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. V konaní, podľa okresného súdu, nebola sporná povinnosť žalovaného v súlade so Zákonom č. 381/2001 Z.z. uhradiť za podmienok vyplývajúcich z tohto zákona náhradu škody poškodenému K. S., ktorá vznikla poškodenému v príčinnej súvislosti s poškodením jeho motorového vozidla značky Chevrolet Captiva, evidenčné číslo ZA881FU dňa 15.12.2014 v dôsledku škodovej udalosti (dopravnej nehody) spôsobenej prevádzkou motorového vozidla Hyundai SantaFe, evidenčné číslo PU932BD, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. Žalobca v prejednávanej veci poukazoval na uzatvorené zmluvy o nájme náhradného vozidla medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným ako nájomcom (Zmluva o nájme č. 129 zo dňa 15.12.2014 č.l. 8 spisu a Zmluva o nájme č. 129b zo dňa 01.01.2015 č.l. 9 spisu) a na ich základe prenajímateľom vystavené faktúry č. 20140200 za prenájom náhradného vozidla podľa Zmluvy o nájme č. 129 za obdobie od 15.12.2014 do 31.12.2014 v sume 1.071 Eur (č.l. 10 spisu) a faktúru č. 20150022 za prenájom náhradného vozidla podľa Zmluvy o nájme č. 129b za obdobie od 01.01.2015 do 30.01.2015 v sume 2.268 Eur (č.l. 11 spisu). Žalobca podľa konštatovania okresného súdu v konaní nepredložil doklad o tom, že by poškodený K. S. vystavené faktúry za prenájom náhradného vozidla uhradil. Poškodený K. S. vo výpovedi na pojednávaní dňa 10.04.2018 výslovne uviedol, že za požičanie náhradného vozidla spoločnosti SETCAR nič neplatil a neboli dohodnutí tak, že on má platiť faktúru za auto, nakoľko išlo o náhradné vozidlo počas opravy. Okresný súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by K. S. v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) zo dňa 15.12.2014, ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Hyundai SantaFe, evidenčné číslo PU932BD, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného, vznikla škoda v dôsledku vynaloženia (zaplatenia) nákladov za prenájom náhradného vozidla po dobu opravy poškodeného motorového vozidla poškodeného K. S.. Nemožno tak podľa okresného súdu konštatovať, že by na strane poškodeného vznikla škoda spočívajúca v znížení jeho majetkového stavu v dôsledku skutočného vynaloženia tvrdých nákladov za prenájom náhradného vozidla. Následne, tvrdená pohľadávka poškodeného K. S. voči žalovanému, podľa okresného súdu, nemohla byť ani predmetom postúpenia na základe uzatvorenej Zmluvy o postúpení pohľadávky z 08.03.2016. Odvolací súd v súvislosti s týmito závermi okresného súdu poukazuje na obsah zápisnice spísanej okresným súdom dňa 10.04.2018, z ktorej vyplýva, že bol vypočutý okresným súdom poškodený K. S., ktorý po zákonom poučení síce uviedol, že za požičanie náhradného vozidla nič neplatil, tiež uviedol, že nebola dohoda, že faktúru za auto bude platiť on, avšak zároveň potvrdil, že podpisy na Zmluve o nájme č. 129 zo dňa 15.12.2014, na Zmluve o nájme č. 129b zo dňa 01.01.2015 sú jeho, ktoré skutočnosti, v rovine (ne)existencie zmluvného vzťahu a z neho vyplývajúcich vzájomných práv a povinností medzi poškodeným a žalobcom, však okresný súd vo vzťahu k svojim záverom o neexistencii škody na strane poškodeného vôbec nevyhodnotil, napriek tomu prijal záver, že tvrdená pohľadávka K. S. voči žalovanému nemohla byť predmetom postúpenia.

19. Krajský súd vo vzťahu k tomuto záveru súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že škoda na strane poškodeného doposiaľ nevznikla, uvádza, že sa s týmto záverom okresného súdu, bez ďalšieho, sa v tomto štádiu konania a vzhľadom na okolnosti tejto konkrétnej prejednávanej veci nestotožňuje, keďže uvedený záver vyhodnotil ho ako predčasný, z ktorého dôvodu sa potom nemohol stotožniť ani so záverom okresného súdu o neexistencii pohľadávky, ktorá bola predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky.

20. S ohľadom na uvedené závery pristúpil krajský súd k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Okresný súd vychádzajúc z prezentovaných zhodnotení krajského súdu opätovne vyhodnotil uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie sumy 756 Eur- Eur, ktorú pohľadávku žalobca odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej s poškodeným, posúdi (ne)existenciu zmluvných vzťahov a ich dôsledky, práva a povinnosti z nich plynúce, ktoré odvolací súd uviedol v závere v bode 18. tohto rozhodnutia, dôsledne vyhodnotil argumentáciu sporových strán (včítane tej uvedenej v

odvolaní a vo vyjadreniach produkovaných v odvolacom konaní). Pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, bude súd prvej inštancie vychádzať z uvedených záverov odvolacieho súdu.

21. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

22. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.